

*Příběh starý
jako čas sám.*

*Duše, která
nenalezla klid.*

STROM ČARODĚJNIC

ELENA COLLINS

STROM ČARODĚJNIC

Copyright © Judy Leigh, 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Buchalová, 2024

Cover © Alice Moore Design, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4908-9 (pdf)

STROM ČARODĚJNIC ELENA COLLINS

přeložila Jana Buchalová

Mojí mámě Irene.

PROLOG

V komíně víří jiskry, polínka v krbu syčí a doutnají a zčernalé větvičky praskají jako ohořelé kosti. Kouř se klikatí a stoupá vzhůru, tiše jako kouzlo, a ona natahuje ruce, aby si ohřála dlaně, až se skoro spálí. Za oknem burácí vítr a profukuje skrz okenice. Uhladí si sukni a zadívá se do ohně, pozorujíc plameny, jak poskakují, šlehají do výšky a zase se stahují zpět. Není slyšet nic než praskání ohně. Trnka svou větví třikrát zaklepe na okno, vrhající dlouhé stíny na měsíc.

Bosky vyjde neslyšně ven a octne se v zahradě pokryté noční rosou. Sova zamává křídly a teskně zahouká, odkudsi se vynoří zajíc a zase zmizí. Žena natahuje tenké prsty k obloze, jako by se z ní snažila něco utrhnout. Vtom se vzduch ochladí a z kamenné studny se roznese ozvěna známých hlasů. Ten zvuk poznává. Zná ho tak dobře jako tlukot vlastního srdce. Vydechne a tiše odpoví. Už nastal její čas.

Uplynulo víc než tři sta let a chalupa i přes všechny změny zatvrzele stojí stále na svém místě. Staré schodiště je pryč, došková střecha se zvlnila a ani krb už nevypadá jako dřív. Je v něm ukryto tolik vzpomínek, tolik let, kdy se různé prsty dotýkaly těch samých zdí a hřály se u téhož ohně.

Zná ten dům dobře, je její a nikdy ho neopustí. Oknem nahlíží dovnitř, ale skleněná tabule se pod jejím dechem

nezamlží. V zahradě ševelí stará kamenná studna, a když jí něco pošeptá, vodní hladina se jemně zvlíní.

Trnka tam stále stojí, běžnou délku svého života překonala už několikanásobně a neoblomně ustála všechny roz-
břesky i stmívání. Tmavé kořeny se provrtávají do země, tak
hluboko jako nevyslovená pravda. Vždy v květnu rozkveté
a v říjnu vydá světu své hořké plody. Odpočinku se jí nikdy
nedostává, což mají obě společné.

Teď tu žijí pod jednou střechou dvě ženy, které sdílí stejné
útočiště. Zdi dovnitř nenechají proniknout chlad a dveře ne-
vpustí žádného cizince. Tajemství, sliby a láska jsou v téhle
skrýši vzácnými poklady, které už po staletí nikdo neodhalil.

Dvě ženy v jednom domě žijí a pod jeho ochrannými kří-
dly pozorují a vyčkávají. Dvě ženy, jedna tehdy, jedna teď.

**BŘEZEN, SOUČASNOST
MANCHESTER, ANGLIE**

Selena si nacvičila, co chce říct. Vysnila si, jak by to mělo dopadnout, a z celého srdce doufala, že to tak skutečně bude. David bude mít z té novinky radost – miminko, nový začátek pro ně pro oba, daleko od Manchesteru i od Veroniky. Věřila, že si nový začátek přejí oba. Ale mýlila se. Oči mu zaplavil vztek. Křičel, ona mu oponovala, on se urazil, ona ho přemlouvala, pak ji od sebe odstrčil a sykl: „Ne, Seleno. Tohle nejde. K tomuhle jsem se neupsal. Promiň, ale nemůžu. Nechci to.“ Pak si vzal kabát a bez jediného slova odešel, což pro ni bylo jako by jí vrazil facku.

Když teď po čase Selena pozorovala oknem z obývacího pokoje noční oblohu a rušnou ulici plnou aut a lidí, kteří si dál žili svoje životy, byla už otupělá. Davidův surový tón jí pořád zněl v uších. Rozhodl se během vteřiny a ona stále ještě nedokázala všechn ten šok vstřebat.

Zalezla si do postele a zírala do tmy, ale nemohla usnout, protože se jí hlavou stále honily myšlenky, které nešly zastavit. Celou tu konverzaci si přehrávala pořád a pořád dokola, jako by se odehrávala právě teď, i když David odešel už před několika hodinami. Pozorovala, jak se od ní odvrací a s jakou rozhodností za sebou zavírá dveře. Jak se to mohlo takhle zvrtnout? Vždyť si představovala, že ji vezme do náruče a slíbí, že se o ni postará. Doufala, že ho to konečně přiměje opustit svou ženu.

Přetočila se a ruce si ovinula kolem stále ještě plochého břicha – těhotná byla teprve sedm týdnů. Zeptala se sama sebe, jak se cítí, a okamžitě ji přepadly tři různé emoce. Rani-
lo ji to – David jí zlomil srdce, zničil všechny její touhy a sny. Cítila se hloupě. Měla to tušit. Claire ji varovala – jakmile zjistila, že je ženatý, bylo jí jasné, že ho nesmí milovat. Ale zároveň byla šťastná, jako by se vznášela na obláčku – čeka-
la dítě, nový život, z čehož měla neskutečnou radost. Všechny ty tři emoce spolu soupeřily o to, která převáží. Miminko samozřejmě vítězilo na plné čáře, jenže Selena se cítila hluboce zraněná a z té její pošetilosti jí bylo trapně.

Vtom uslyšela, jak klaply dveře od bytu – její spolubydlící Claire byla noční sova a zrovna se vracela z večírku. Selena by nejradši vyskočila z postele, popadla župan, doběhla za Claire, padla jí do náruče a rozbřečela se. Claire by ji objala, nabídla rameno, na kterém se může vybrečet, a připomněla by jí, že jí to říkala. A měla by pravdu. Claire jí to opakovala dokonce několikrát – ze vztahu se ženatým chlapem nemůže nikdy vzejít nic jiného než potoky slz. A obzvláště s takovým, jako je David, který se málokdy stará o někoho jiného než sám o sebe, nechce se vázat a skvěle manipuluje s lidmi. Jenže Selena neměla v plánu se zamilovat do ženatého chlapa. Za celého půl roku o Davidově ženě nepadlo ani slovo, a pak ji zničehonic láskyplně chytil za ruku, zahleděl se jí dlouze do očí a řekl jí, že jí nutně potřebuje něco říct. Přísahal, že ji miluje, že jim to s Veronikou už dávno neklape, ale čeká na ten správný okamžik, kdy to své ženě vyklopit, protože prý je hodně zranitelná a křehká. Neměli spolu prý už nic společného, nesdíleli spolu ani život, ani postel – manželství už pro ně bylo jen prázdnou schránkou bez lásky. Selena mu bezmezně věřila každé slovo, protože do něj byla bezhlavě zamilovaná. A pak, o měsíc později, zjistila, že je těhotná.

Ozvala se tichá rána a tlumené nadávky. Claire si nejspíš ukopla prst – stoprocentně si dala pár skleniček vína. Nebyl

to nejvhodnější večer na to, aby u ní hledala soucit. Promluví si s ní zítra.

Převalila se směrem k nočnímu stolku, na kterém se jí rozvibroval telefon – David! Psala mu, dokonce dvakrát, žadonila, aby si to rozmyslel, a teď jí konečně volal zpátky. Popadla telefon a představovala si, jak se jí horečně omlouvá, slibuje věčnou lásku a říká, že bude zase všechno v pořádku. Ale na displeji spatřila neznámé číslo.

Přitiskla si mobil k uchu a zamumlala: „Haló?“ Nikdo neodpovídal, na druhé straně bylo ticho, ozýval se jen podivný zvuk, jako by někdo poslouchal, pak v telefonu zapraskalo a hovor skončil. Kdo by si asi tak mohl skoro ve dvě ráno splést číslo, brblala Selena. Ovinula si ruce kolem břicha a pevně zavřela oči. Chtěla to zaspát, což by bylo to nejlepší řešení, ale spánek se ne a ne dostavit.

Když se ráno v županu a se zrzavými vlasy sčesanými do culíku hrbila nad stolem a v rukou svírala hrnek mátového čaje, znavené oči prozrazovaly, že toho v noci moc nenaspala.

To Claire oči jen zářily, a navíc už byla oblečená. Stála u linky, nalévala si černou kávu a krátké blond vlasy měla ještě mokré ze sprchy. Seleně řekla to, co už sama dávno věděla. „Vypadáš jako smrtka. Hádám, že to s Davidem dopadlo blbě.“

„Mnohem hůř.“ Oči se jí už zase zalily slzami. „Byla jsem pěkná naivka, co?“

„To víš, že byla,“ pravila Claire vlídně zpoza stolu, natáhla se k ní a vzala ji za ruku. „Co ti řekl?“

„V podstatě...“ Selena zavrtěla hlavou, „se mnou nechce mít dítě. Byl to omyl a že prý... jak přesně to řekl? ‚K tomuhle jsem se neupsal.‘ Pak přišel s tím, že se ho snažím zatlačit do kouta. Chápeš...“ vykulila oči, „že mi dokonce řekl, že by jeho ženu zničilo, kdyby zjistila, že jeho přítelkyně čeká dítě,

protože ona sama děti mít nemůže? I při tomhle všem zase upřednostnil Veroniku, takže mě tím akorát utvrdil v tom, co jsem si už stejně myslela, a to že ji nikdy opustit nechtěl.“

Claire nakrčila nos. „Myslíš, že o vás ví?“

„Ne. Poslední dva měsíce mi David slibuje, že jí to řekne, až na to bude vhodná chvíle, ale vždycky do toho prý něco vlezlo – nejdřív měla nemocnou mámu, pak zase byla moc zranitelná. No a já mu samozřejmě věřila. A teď...“ po tváři jí stekla slza.

„A co teď?“ Claire si s tázavým pohledem usrkla kávy. „Jaký máš plán?“

„Pořádně jsem si nabila pusu, ale poučila jsem se,“ otřela si slzu hřbetem ruky. Další slza však následovala vzápětí. „Ale to dítě vychovám sama. Nějak to zvládnou... panebože, Claire! To mě vlastně vůbec nenapadlo, vždyť tohle je tvůj byt! Něco si najdu...“

„To ať tě ani nenapadne,“ odpověděla Claire rozhodně. „Zůstaneš tady. Můžeš se o to mimčo starat a přitom malovat. Máme spolu přece galerii. Finančně jsi na tom dobře. Na všem hledej pozitiva, Seleno.“ Stiskla jí ruku. „Je to miminko. Nový život. To je přece vzrušující!“

„Když já to chtěla sdílet s Davidem. Doufala jsem, že si najdeme společné bydlení, doufala jsem, že...“ zhluboka se nadechla. „Ach jo, já jsem tak pitomá. Měla jsem se na něho vykašlat hned, jakmile jsem se dozvěděla, že je ženatý.“

„Fajn. Pozitivní myšlení.“ Z topinkovače vyskočily opečené tousty, Claire vstala ze židle a nožem, který si předtím připravila, si na ně začala roztírat máslo. „Zajdeme spolu do galerie a prodáme nějaké obrazy. Ty tvoje poslední se líbily tolika lidem, ty krajinky, Pendle v Severním Yorkshiru.“

Selena si povzdechla. „Ty jsem všechny malovala podle fotek, které jsme tam udělali s Davidem.“

„David tě zklamal. Nasliboval hory doly, ale skutek utek, je to tak?“

Selena zkroušeně zavrtěla hlavou. „Já si vážně myslela, že se mnou chce začít nanovo. Postavil mě zpátky na nohy. Jak jsem mohla být tak naivní?“

„Není na něj spolehnutí. Je to sobec. Vážně, na světě jsou i lepší lidé, milí chlapi, kterým se dá věřit... anebo třeba žádní chlapi. To je taky možnost.“

Selena nepatrně přikývla. „S Davidem to byla chyba. To jsi mi říkala od začátku.“

„Ještě předtím, než ti přiznal, že je ženatý. A po jak dlouhé době jsi vlastně zjistila tuhle jobovku? Po půl roce?“

„Jo... věčně se na něco vymlouval a já mu prostě všechno věřila – že cestuje kvůli práci, přespává v hotelech, fotí na různých místech. Vůbec nechápu, že jsem mohla být tak pošetilá a ubohá,“ řekla Selena. „A když jsem pak zjistila, že je ženatý, už bylo pozdě. Zamilovala jsem se. A navíc mě utěšoval, že se nemám čeho bát, protože od ní přece chce odejít...“

Claire si povzddechla. „Musím říct, že mi bylo hned jasné, že je to lhář... jak ti pořád nosil kytky, lichotil ti a k tomu ten jeho sladounký vtíravý hlásek.“

„To jsi mi opakovala mockrát,“ připustila Selena. „V lásce nemáme zrovna štěstí, viď Claire?“

„Do toho se pouštět nebudeme, žádné litování ani sebelítost. Štěstí máme tak akorát. Jsme svobodné, nezávislé a solventní.“ Claire se rozřehtala a bezstarostně rozhodila rukama. „Já mám za sebou manželství, které nevyšlo. Mám tenhle byt. Spolu máme prosperující business, naše obrazy jdou na dračku. Ty čekáš dítě. Podle mě jsme na tom dobře.“

„Fakt si to myslíš?“ Selena si tak jistá nebyla. „Školu jsme dodělaly před kolika... patnácti lety? Takhle jsem si sama sebe v osmatřiceti nepředstavovala. Svobodná nastávající matka, která maluje u tebe v bytě...“

„Máme se dobře.“ Claire si nacpala do pusy skoro celý toust. „Šup, obleč se a jdeme do galerie, otevřeme, něco málo vyděláme a pokecáme s pár klienty.“

„Tam jsem se seznámila s Davidem. Hrozně ho zaujaly moje obrazy i já. Byl neskutečně okouzlující a pozorný.“

„Vyhlašuju embargo na to slovo na D.“

„Ale co kdyby tam za mnou přišel? Co kdyby se mi omluvil a řekl mi, že ho to mrzí a že si to rozmyslel?“ Selenu samotnou překvapilo, s jakou nadějí to vyslovila. Byla našťavaná sama na sebe a vadilo jí, jaký je slaboch, když jde o Davida.

Claire se znovu rozesmála. „No a i kdyby, tak co? Pošleš ho ty víš kam. Zradil tě. Je naprosto bezpáteční.“

„Máš pravdu. Ale když mně je tak... příšerně.“ Seleně se v očích pořád leskly slzy. Nadechla se, tentokrát ale už rozhodně. „Fajn, tak jo, dej mi dvacet minut, abych se sebou něco provedla. To zvládnou. Život jde dál.“ Seleně se rozvibroval mobil. „Haló?“ zeptala se tiše, chvíli poslouchala a pak ho položila zpátky na stůl. „Nic. Jenom ticho. Divné.“

„Špatné číslo,“ hádala Claire. „Tak šup, sobota taky robota. Musíme vydělávat, když teď živíme tři hladové krky.“

Claire na Selenu mrkla a ta se přinutila vstát. Bolela ji záda a cítila, jak jí ochabují svaly, ale řekla si, že udělá, co bude v jejích silách. Claire měla pravdu. Nechá si teď tak měsíc na to, aby ji to přebolelo, a pak bude zase všechno v pořádku.

O hodinu později už Selena s Claire otevíraly dveře do své galerie Ariel Art v rušné bohémské ulici kousek od centra Manchesteru. Claire dosypala zrnka do kávovaru a ten pak v rohu galerie bublal a zaplavoval místnost vůní arabiky. Přišlo několik zákazníků, kteří si prohlíželi obrazy na stěnách. Některé z nich malovala Claire – její výrazné malby ve stylu socialistického realismu zachycovaly vyčerpané rodiny, pokřivené tváře a barevné cákance. Své obrazy tu vystavovala i spousta dalších autorů různých stylů, od kubismu přes abstrakci až po africké umění, ale největší úspěch měla

Selenina tvorba. Při pohledu na pustou krajinu, temné pochmurné pahorky, mračna skoro splývající se zemí a prudké bouře se lidem tajil dech.

Selena ze židle pozorovala starší pár, jak si pozorně prohlíží její malbu vrcholku Chrbského kopce a u toho si cosi špitají. Claire nasadila zářivý úsměv a štrádovala si to za nimi. V upnutých džínách působila v kombinaci s tím svým blondatým mikádem a rudými rty sebevědomě. Selena si rychle promnula dlaně, aby jí nebyla taková zima. Venku si ranní březnový vítr pohrával s listím a sem tam i s nějakým odhozeným odpadkem. Otřásla se. Šál, dlouhé šaty ani teplé boty ji před zimou neochránily, bolely ji kosti. Pozorovala Claire, jak zapáleně klábosí s pánem a paní, kteří vychvalují Selenin obraz, a najednou ji přemohla únava.

Rozhlížela se po galerii, kde kdysi býval second hand a Claire si tento prostor vyhlídla, protože kromě toho, že byl ve skvělé lokalitě, měl taky dva výklenky s obrovskými okny.

Stěny vymalovaly na bílo, doplnily je zlatými lustry a rozplývaly se nad tím, jaký má tenhle jejich projekt hned od začátku úspěch. To bylo před deseti lety. Claire byla tehdy vdaná za Rosse a Selena žila s Flynnem, se kterým chodila už od vysoké školy.

Od té doby se toho tolik změnilo. Jeden neúspěšný vztah střídal druhý, nadějně začátky vždycky nevyhnutelně zamířily ke špatnému konci. Jedinou konstantou v Selenině životě byla Claire a galerie.

Claire si pořád povídala s tím veselým párem a u kavovaru postával vousatý muž ve středních letech. Žena s obrovskými kulatými brýlemi, zřejmě znalkyně, si prohlížela Selenin obraz vřesovišť v Zálivu Robina Hooda v Yorkshiru, což bylo jedno z dalších míst, které navštívila s Davidem. Pak do galerie vešla tmavovláška v černém kabátu a slunečních brýlích. Vypadala jako nějaká filmová hvězda ze šedesátých let, třeba Jackie Kennedyová.

Selena zachytila Clairin pohled a nenápadné gesto, aby se k nim přidala. „Třeba by vám o tom obraze mohla něco povědět sama autorka?“

Selena se tedy vydala směrem ke štíhlé ženě v elegantním kostýmku a pánovi v mohutném kabátu a s upravenou bradkou.

Žena celá zářila. „Přesně vím, kde to je. Chrbský kopec má úžasnou atmosféru. Neskutečně se vám povedlo zachytit tu mystičnost a kouzlo celého toho místa.“

Muž souhlasil. „Já se kousek tamodtud narodil, v Blackburnu. S Daphne to tam dobře známe. Ten obraz je úžasný, tak bezútesný a nádherný. Kdy jste ho malovala?“

„Loni v zimě. Jela jsem tam se svým... svými štěpci a barvami,“ odpověděla Selena. „Ano, Chrbský kopec se skvěle maluje. Ta scénérie člověka tak nějak vtáhne.“

„To tedy ano, ta historie vás tam doslova pohltí.“ Přitakala žena a usmála se na svého manžela. „Měli bychom ho koupit, Bobe. V chodbě by se krásně vyjímál.“

„Viděli jsme ho na vašich stránkách,“ vysvětlil muž. „Hned jsme si říkali, že bychom ho rádi koupili.“ Pousmál se. „Celé naše dědictví zvládneme utratit dřív, než se vůbec dostane na naše vnoučata.“

„Skvělý nápad,“ zaradovala se Claire. „Seleniny krajinky v galerii nikdy nevydrží moc dlouho.“

Po chvíli ticha se za nimi ozval nervózní hlas. „Selena Cainová?“

Selena se otočila. Žena v černém kabátu ji oslovila a sundala si sluneční brýle.

„Ano, to jsem já...“

„Já jsem Veronika Marshová. Davidova žena.“

Selena stála jako opařená. „Aha...“

„Včera večer jsem zahlédla, že mu přišly dvě zprávy. Byly od vás a žadonila jste, aby za vámi přišel. Tak jsem se ho na to na rovinu zeptala a on mi o všem řekl – o tom, jak ho už

několik měsíců uháníte a jak vám říkal, ať ho necháte na pokoji. Tak teď jsem vám přišla říct já, abyste se od něj držela dál.“

Seleně se podlamovala kolena. Cítila, jak k ní Claire přistoupila a položila jí hřejivou dlaň na rameno. Ten milý pár se k ní také o kousek přiblížil a soucitně Selenu pozoroval.

Veronika se rozhlédla po galerii a pak se znovu zadívala na Selenu. „Můžete se snažit, jak chcete, sledovat ho, jak chcete, psát mu jednu zprávu za druhou, ale nevezmete mi ho.“

„Cože...?“ Selena se nezmohla ani na slovo.

Veronika namířila prstem na vousatého čtyřicátníka u kávovaru. „Být vámi, tak bych se tu moc nezdržovala. Z dobrých zdrojů vím, že jede po komkoli, kdo nosí kalhoty.“ Potom svůj vztek namířila zpět k Seleně. „David mi všechno řekl.“ Veronika se otočila na starší pár, který mezitím poodstoupil od obrazu a celou scénu sledoval. „Nic si od té ženské neкупujte. Uhání mého manžela už od Vánoc. Neustále mu volá, píše a sleduje ho od rána do večera. Je na něm úplně závislá.“

„To ale vážně... není pravda,“ vykoktala ze sebe Selena.

„Možná byste se Davida měla zeptat, jak to bylo doopravdy,“ vložila se do toho Claire, ale Selena ji usazeným pohledem prosila, ať už nepokračuje.

„To jsem taky udělala a řekl mi pravdu,“ namítla Veronika rozechvěle. „Nejste nic než rozvracečka, štetka, prohnaná intrikánka a čarodějnice.“ Jako by začala slábnout, její tělo pod kabátem ochabovalo a vypadala, že se každou chvíli rozbere. Svižným pohybem si nasadila brýle a přešla ke dveřím. Zněla nejistě. „Já teď půjdu domů za svým manželem. Doufám, že se vám v noci dobře spí, po tom co jste provedla.“

S bouchnutím dveří se ozvalo i slabounké zacinkání zvoněčku a Claire pomohla Seleně posadit se zpátky na židli a něžně ji pohladila po rameni, načež se otočila směrem k zákazníkům a zazubila se. „Ochotníci z místního amatérského divadla si tu teď nacvičují svůj nejnovější počín,“ vysvětlila

a pak zašeptala: „V klidu seď, Seleno. Hned ti donesu mátový čaj. Řekla, co měla na srdci. Už se nevrátí.“ Claire se oslnivě usmála na starší pár. „Tak, chtěli byste si tedy koupit ten obraz Chrbského kopce? Moc mě mrzí, že nás ta semetrika takhle přerušila.“

Selena strnule sledovala, jak dvojice tiše hovoří s Claire, přistupuje k pokladně a vytahuje kreditní kartu. Přiložila si ruku na čelo. Místnost se jí točila před očima jako pouťový kolotoč, motala se jí hlava. Z dálky k ní doléhalo nerozeznatelné mumlání, všechno to znělo jako ozvěna, Claiřino tlačání i soucitné pomlaskávání té paní, která Selenu přes celou místnost pozorovala. Potom ucítla, jak se jí hluboko v břiše něco pohnulo, stáhla ji křeč, cosi jako by se sevřelo a zničehonic zase uvolnilo. Pak už cítila jen pramínek krve.

BŘEZEN 1682
ASHCOMB, SOMERSET

Dívka v šedých záplatovaných šatech se přehrabovala ve vlhké zemině, nazrzlé vlasy měla zakryté šálem. Cítila, jak tenkou látkou profukuje ostrý poryv větru, ale na zimu byla zvyklá. Před několika měsíci zasadila na zahradě u Trnné chýše pastinák a teď tu hbitými prsty prohrabovala hlínu a postupně z ní vytahovala tři pěkné kousky.

Zašpiněné ruce si otřela do zástěry, postavila se a na chvíli zavřela oči. Byla malá a drobná, štíhlou postavu halila do dlouhého hávu, který vláčela blátem. Znovu se zvedl vítr, zpod šálu jí uvolnil několik pramínků a foukl jí je do tváře. Vítila ho s úsměvem jako starého známého. Pak si pastinák schovala do zástěry a spěchala zpět do chalupy, úzkou kamennou chodbičkou prošla až do vyhřáté dolní světnice. V krbu hořel oheň a na stole lojová svíčka.

Mužský hlas zamumlal: „To jsi ty, Grace?“

„A kdo jiný by to byl, tatínku? Snad anglický král?“ Na chvíli se odmlčela a pozorovala ho, jak sedí zhrouceně v dřevěném křesle a plameny mu zbarvují tváře doruda. „Dejte mi chvíličku. Nesu pastinák na polévku. Dnes se pomějeme jako sám král Karel se svou portugalskou královnou Kateřinou.“

Will Cotter se pohledem vrátil k ohni a pozoroval mihotající se plamínky. Jeho dcera nesmírně ráda žertovala, ale on měl to její roztomilé žvanění rád. Doma bylo aspoň pořád živo, když tak vesele brebentila, a málokdy ji napomínal, aby

se ztišila. Oční víčka mu těžkla, oheň z krbu mu na chvíli dopřál pocit tepla a klidu a pak ho přemohl spánek.

Grace se na otce ještě jednou podívala, ujistila se, že má pohodlí, a po špičkách se vydala pro vědro, které si odložila do rohu místnosti. Vodu ze studny si přinesla už předtím a teď opatrně čistila a krájela pastinák a přidávala ho do kotlíku k hovězím kostem, bramborám a cibuli. Vrátila se ke krbu, proplížila se kolem otce a pomalinku zavěsila zčernalý kotlík na háček nad ohněm.

„Chléb už snad bude hotový.“ Vzala si hadr, vložila ruce do pícky na chleba vyhloubené v boční zdi hned za ohništěm, nahnědlý bochník rychle přendala na dřevěný stůl a rukama ho začala ovívat, aby trochu vychladl. „Ano, dnes si tedy dopřejeme.“

Willovi se zachvěla víčka a otevřel oči. „Jsi hodné děvče.“

Grace si otce pečlivě prohlížela. Bylo mu dvačtyřicet, ale celý život pracoval na statku, takže byl tou dřinou úplně ztrhaný. Dlouhé nohy si natáhl ke krbu a z nazutých bot se mu pod přívalem horka kouřilo. Starosti mu na čele zanechaly vrásky, zrzavé vlasy mu pobledly. Pozorovala, jak mu pod bílou látkou neklidně stoupá a klesá hrud', a zamračila se. Byl jedním z nejstarších mužů, kteří na statku pracovali, a Grace si nepřestávala dělat starosti o jeho zdraví. Vtom ji něco napadlo. „Tatínku, nedal byste si hrnek teplého moku? To by vás postavilo na nohy cobydup.“

Will přikývl, jako by ho odpověď měla stát až příliš úsilí.

Grace se sehnula pro džbán, a když ho zvedala z ohniště, na kratičkou chvíli ucítila, jak jí žár ožehl kůži. Nalila nápoj do korbele a podala ho otci.

Sevřel ho ve svých obrovských dlaních sedřených prací a jak ho pozvedal k ústům, ruce se mu třásly únavou. Usrkl si a vzdychl. „To je dobrota. Hned po večeři půjdu na kutě.“

„Já budu ještě chvíli ponocovat,“ odpověděla mu. „Na příští úterý pětadvacátého připadá svátek Zvěstování Panny Marie.

To tehdy k naší paní přiletěl promluvit anděl. Tak chci mít všechno naklizeno. Ale mám na to všehovšudy tři dny, neboť zítra je neděle, a to musíme do kostela. Ještě chci pár věcí stihnout a připravit. Chtěla bych doma poklidit, vyzvednout na statku vědro mléka a trochu sýra. Musím se postarat o bylinky...”

Will ji pozoroval a v očích se mu odráželo hřejivé světlo ohně. „Připomínáš mi tvou maminku, Grace. Stále samá práce, tu něco obsloužit, tam zase vyspravit.“

Grace s laskavým výrazem přikývla. „Také mi chybí.“

„Není den, abych si na ni nevzpomněl. Bylo ti teprve dvánáct, když nás opustila. Už to bude deset let. Tehdy o svátku tří archandělů ulehla na lůžko, když ji schvátila ta horečka.“ Pevně sevřel korbel v dlaních. „Od té doby stále jenom vaříš, látáš, pleješ záhony, a přes to všechno sis ani jedinkrát nestěžovala. Jsi celá ona, silná, laskavá, trpělivá.“

„Však mne právě ona všechno naučila,“ odpověděla Grace bez váhání. „A také bába Bett dole ve vesnici mi ukázala, jak šít i pracovat s vřetenem a jak léčit pomocí bylinek a rostlin. A jsem jí moc vděčná, že mne naučila péct chléb a vařit. Zajdu k ní ještě před mší a donesu jí trochu zeleniny na polévku.“

„Bett už má svůj věk. V šedesáti je ale stále jako rybička. Škoda, že tvá matka také nedostala do vínku takový tuhý kořínek.“ Will zasípal a rozkašlal se, vzduch se mu zasekl v hrdle a nemohl se nadechnout. Předklonil se a pomalu upil svého moku. „Jak mi ta moje Anne schází. Odešla tak brzy.“

Grace mu vzala korbel z dlaní a položila mu ho na zem k nohám. „Tatínku, já teď nakrájím chleba a dojdou pro zbytek másla. Potom už se můžeme dát do jídla.“

Will zavřel oči a s potěšením poslouchal, jak jeho dcera pobíhá po světnici. Na chvíli se její kroky vzdálily, když přešla do vedlejší místnosti vzadu v chalupě, kde ve spížíce uchovávali máslo, sýr a různé sušené potraviny.

Grace se na chvíli zastavila a prohmatala svazky sušených kořinek zavěšených na trámech, tymián svázaný provázkem, přičichla i k pár líbezně vonícím stonkům levandule a zkontrolovala misky s bobulemi a bylinkami. Pak se vrátila ke stolu, kde se dál věnovala práci a k tomu si pobrukovala.

Její přítomnost otce uklidňovala, tak nějak mu dodávala pocit bezpečí, jako by byl váženým pánem vlastního domu – čeledínům se v životě dostávalo úcty jen poskrovnu, a to tím spíš, když jim chalupu pronajímal hospodář, ale Grace z ní dokázala vytvořit útulný domov plný domácí pohody. Jeho žena Anne i její matka, Bett Whiteová, měly stejný dar šířit kolem sebe klid. Po dlouhém dni na statku, kde se Will staral o dobytek a orol pole, mu málokdy zbyla energie na rozmlouvání, ale uklidňovalo ho, když mohl jen tak poslouchat Grace, jak si štěbetá. Každý večer netoužil po ničem jiném než sedět v křesle, dívat se do ohně, vzpomínat, sledovat, jak se v tančících plamenech tvoří obrázky, a dát odpočinout boľavým končetinám. Ale Grace, která teď za ním odkrajovala kůrky z chleba, měla jiné představy. Nejvíc ze všeho se těšila na to, až se otec začne k večeru ukládat ke spánku.

O pár hodin později Grace vykročila do zahrady zalité měsíčním svitem a plnými doušky nasávala vůni vlhké trávy. Otec už tou dobou podřimoval na slamníku, a protože je zítra neděle, nevzbudí se dřív jak po sedmé ranní. Ta hodina spánku navíc mu jedině prospěje. Teď měla celou noční zahradu jen sama pro sebe.

Z hlavy si sejmula šál, pod kterým schovávala světle zrzavé vlasy, zatřásla hlavou, aby se mohly volně rozpustit, pak si z krku odmotala šátek a ihned cítila, jak ji studený vítr štípe na kůži. Nechala ho, aby ji zcela pohltil, rozvlnil jí šaty a pořofoukal krk jako mrazivý dech milence. Slastně zavřela oči.

Když je otevřela, měsíc se vymanil zpoza mraku a plul dál po temně modré obloze, kulatý jako kovová mince. V dáli zahoukala sova. Grace si přiložila dlaně k ústům a houknutí jí stejně hlubokým tónem oplatila. Sova jí odpověděla dalším houknutím a Grace se usmála.

Procházela se po zahradě a prsty proplétala mezi stonky levandule, pak si je přiložila pod nos a nasála slabounkou vůni, která jí ulpěla na prstech. Kvítka už brzy rozkvetou, pak je bude moci usušit a vyrobit z nich obklad, který vyléčí záněty i otoky. Dobře věděla, že pár ohřátých a rozdrcených zelených listů dokáže vyléčit modřiny nebo třeba nateklý kotník. Nebo když se do mušelínu zabalí kaše z měsíčku, řebříčku a horké vody, pomůže na kdejakou zimnici. Maminka i bába Bett ji už od dětství učily, jak používat bylinky a rostliny, a zahradu měla plnou všeho, co potřebovala. Grace sušila bylinky a vařila z nich čaje, které dokázaly zklidnit i utišit bolest nebo přivodit spánek. Na zahrádce pěstovala petržel, řřichu, hořčici setou, lopuch, tužebník i celer na odvar. Otcí často natékaly bolavé klouby, ale stačilo v mléce svařit lístek starčku přímětníku, kapustu, tuřín, podběl, oves a máslo a ze směsi vytvořit obklad – ten mu vždy ulevil od bolesti.

Měsíc se znovu schoval za mráček a Grace se vydala zpět k domu. Trnka, která rostla před chalupou, už byla téměř rozkvetlá. Došla až k ní a něžně se dotkla trnů ve větvích. Byl to její nejmilovanější strom. „Směla bych si kvítek či dva utrhnout pro radost?“ špitla, z větvíčky sňala dva bílé květy a vsadila si je za ucho do vlasů. „Tisícere díky.“ Grace se znovu opatrně dotkla tmavé dřeviny a prsty něžně hladila okraje drobných okvětních lístků. Tu trnku si zamilovala pro její útlý kmen a tmavě zelené listy, pro černou kůru a trnité větvíčky. Líbilo se jí, že se z těch jemných kvítků dal na jarní svatbu uplést věnček pro nevěstu, ale přinést je do světnice by přinášelo smůlu.

Grace vyráběla z tmavých bobulí každý rok v říjnu sladkou pálenku, a navíc byly skvělé na vaření, protože dodávaly jídlu

na chuti. Ale především měla na paměti, že i jediné škrábnutí trnu může být smrtelné. Když se kousek trnky zaryl pod kůži, dokázal způsobit těžkou infekci, otoky a bolest. S trnem zapíchnutým do dlaně mohly člověku ztuhnout klouby a uměl i otrávit krev.

Grace kráčela hustou tmou směrem ke staré studni a vítr jí čechrал vlasy. Letitá kamenná studna byla zapuštěná hluboko do země. Grace se u ní zastavila a zadívala se pod sebe do temných hlubin. Pozorovala, jak ve vlnkách jiskří stříbrná měsíční záře, která se odrážela na temně modré hladině. Tiše se zasmála a smích se jí ozvěnou ze studny vrátil nazpět. „Jakpak se dnes máš?“ zeptala se a celý sbor šeptajících hlasů jí otázku oplatil. „Já se mám výtečně,“ odpověděla s úsměvem, vděčná za ševelivou studánku, do které si může kdykoli vyhlítnout celé své srdce a vlastní slova se jí vždy vrátí jako tichounké zaklínadlo. Jednou jí pošeptala jméno „Nathaniel Harper“ a ozvěna jí ta tajná slůvka vyslala nazpět tak něžně, jako by je vyslovil milenec. Dál sledovala neklidnou vodní hladinu hluboko pod sebou, a když měsíc poodplul, celá studna dočista potemněla. Znovu špitla „Nathaniel Harper a Grace Anne Cotterová“ a slova se jí s tichým zaševením vrátila nazpět.

Opřela se o kamenný okraj a studni slíbila, že se zítra zase vrátí. Za bílého dne si k ní poránu chodila nabrat vodu do dřevěného vědra, ale pod rouškou noci jí svěřovala tajemství, která u ní v hlubinách zůstávala bezpečně uschovaná.

Zahradou prošla k dřevěné bráně, na chvíli se u ní zastavila, opřela si hlavu do dlaní a zasnila se. Vítr ustal a navzdory ledovému nočnímu vzduchu nebyla Grace vůbec zima, ba naopak, hřála ji rozvernost. Zamrkala a pohled obrátila ke kopci, na jehož vrcholku stál Harperovic statek, na němž se otec skoro denně lopotil a kam sama občas chodívala plít záhony a dojit krávy. Statkáře Josefa Harpera měla ráda, byl to poctivý klidáš, akorát jeho žena Harriet dokázala být na děvečky občas poněkud přísná a uštěpačná. Zato na svého

syna Nathaniela nedala dopustit. To kvůli němu neměla sli-
tování s žádnou, která po něm házela očkem nebo by se na
něj snad chtěla usmát.

Ve svých čtyřiaadvaceti letech byl Nathaniel vysoký, urost-
lý, pohledný, měl tmavé vlasy a velké modré oči. Nosil kože-
né boty s ovčím kožíškem a v zimě ho hřála pletená čepice
a palčáky. Ty však teď na jaře vyměnil za bílou košili s rozha-
lenkou a vypasované pumpky. Dech se jí zrychlil, kdykoli se
na ni usmál, vůbec to nedokázala ovládat. Nebo když před ní
o neděli po mši smekl klobouk. To takhle vždycky postával pod
stříškou u vrátek, kam na něj matka nedohlédla, aby se jí mohl
zdvořile poklonit a tiše utrousit: „Dobrý den, slečno Grace.“

Grace vzhlédla, když jí kousek nad hlavou zatřepotala kříd-
ly sova a něžně zahoukala. „Jéje, už je později, než jsem mys-
lela. Svátek Zvěstování je už za dva dny a ještě mi toho to-
lik zbývá udělat, doma i na zahradě. Budu si muset přivstat
a ještě před mší zaskočit za bábou Bett.“ Pohlédla na vysoký
strom směrem k místu, kde sova hnízдила, zamávala jí, pak si
kolem krku omotala šátek, přes rozčepýřené vlasy si přetáhla
šál a uháněla zpátky k chalupě.

Otevřela dveře, proběhla chodbičkou a utíkala vstříc ro-
zehřáté světnici v přízemí, kde stále ještě hořel oheň. Lojo-
vá svíčka už skoro dohořela. Otcovo křeslo bylo prázdné, ale
korbel i džbánky stály na krbové římse. Chopila se korbele,
nasála sladkou vůni sedlin, které už mezitím dávno vychladly,
a povzdechla si. „Půjdu na kutě, tohle mohu umýt zítra. Však
ono to neuteče.“ Položila ho na stůl a po dřevěném schodišti
tichounce vyběhla ke své komůrce, nejmenší místnosti v cha-
lupě přímo pod doškovou střechou. Měla tam slavník s pro-
šívanou dekou, kterou jí asi před dvanácti lety maminka se-
šila z nejrůznějších látek.

Krom doutnajících uhlíků halila celý pokoj tma. Venku si
vítr pohrával se slabounkou dřevěnou okenicí, trnka zaklepa-
la větvičkou na okno, jednou, dvakrát, třikrát, a pak přestala.

3

Už cestou do nemocnice, kam ji Claire zavezla, si Selena nedávala žádnou naději. Jakmile ji v galerii zachvátila bolest v podbřišku a nepolevovala, bylo jí jasné, že potratila, ačkoli jí to s jistotou potvrdila až sestřička se silným skotským přízvukem, když ji opatrně usazovala na nemocniční lůžko.

„Byla jste teprve na začátku. Spoustu dětí se do dvanáctého týdne nepodaří donosit. A nemohla jste to vůbec nijak ovlivnit. Hlavně si to nesmíte dávat za vinu.“

„To ty úzkosti, které jsem teď měla.“ Selena si otřela oči kapesníkem, který svírala v dlani. „Byla jsem v poslední době hrozně ve stresu.“

Sestřička potřásla hlavou. Byla mladá, něco málo přes dvacet, a nos měla posetý pihami. „Máte někoho, o koho se teď můžete opřít? Otec dítěte? Příbuzný nebo nějaká blízká kamarádka?“

„Moje spolubydlící je zlatá.“ Selena se zhluboka nadechla. „S přítelem jsem se zrovna rozešla. Nechtěl děti.“

„Na plánování rodiny máte ještě času až až.“

„Je mi osmatřicet,“ vyhrkla Selena.

„Spousta žen rodí těsně před čtyřicítkou, dokonce i po ní. Třeba členky královské rodiny, Madonna nebo manželka Davida Bowieho,“ pravila sestřička soucitně a pohladila Selenu po paži. „Teď si hlavně dopřejte nějaký čas na zahojení, a to jak fyzické, tak psychické.“

Selena přikývla.

Venku na ni bude čekat Claire, aby ji vzala zpátky do bytu, ale tentokrát se tam vrátí bez dítěte. Byla prázdná a osamělá. Když se jí z očí začaly znovu řinout slzy, došlo jí, že nemá nejmenší ponětí, co bude dál.

O něco později, kolem šesté, se Selena s čajem usadila na gauč a nohy si podložila polštáři. Měla v plánu celý večer proležet u televize, i když pochybovala, že by snad něco dokázala vnímat.

Claire si k ní přisedla a láskyplně ji objala, hlas měla plný soucitu. „Jak ti je?“

„Bude to dobré.“ Selena se přinutila k úsměvu. „Co ty, vyrážíš ven? Do baru na víno? Jako obvykle?“

„Ty bys chtěla jít?“ zeptala se Claire opatrně.

„Ne, to ne, to bych nezvládla.“

„Tak spolu zůstaneme doma, jo?“ Claire se k ní přitulila o něco víc. „Můžeme si něco objednat, třeba pizzu, a dát si lahev vína, chtěla bys?“

„Kvůli miminku jsem teď vůbec nepila...“ Seleně se zalily oči slzami, což ji okamžitě rozčílilo. „Nějak mi to zatím nepřijde vhodné.“

„Chápu,“ odpověděla Claire. „Bylo toho teď na tebe hrozně moc...“

„Mám pocit, že se mi život hroutí jako domeček z karet. Všechno mi padá na hlavu a každá místnost je plná harampádí. Nemám vůbec v co doufat. Cokoli jsem si myslela, že mám – dítě, Davida, budoucnost –, to všechno je najednou pryč. A jsem naštvaná sama na sebe, protože jsem Davidovi úplně slepě důvěřovala, i když jsem všechna ta znamení moc dobře viděla. Mělo mi to být jasné. A teď se akorát tak stydím, přijdu si úplně blbá a je mi smutno.“

„To chápu, ale chyby dělá každý a jednou se z toho oklepeš.“ Claire si povzdechla. „Nějakou chvíli to bude trvat. Tenhle tvůj imaginární domek možná teď vypadá úplně neobyvatelně, ale uvidíš, že ho hezky místnost po místnosti uklidíme.“

„Napadlo mě, že bych mohla jet za rodiči do Buxtonu a pár dní tam třeba zůstat,“ navrhla tiše Selena. „Jenže už jsem moc stará na to, abych se svými problémy běžala za maminkou a tatínkem.“

„Ty sama víš nejlíp, co by ti nejvíc pomohlo.“

Vtom Selenu něco napadlo, až vyjekla: „Claire, myslíš, že bych o tom měla říct Davidovi? Teda jako jestli bych mu měla zavolat a říct mu, že to miminko...?“

„A co on s tím?“ Claire zrudla vzteky. „Jeho se to přece vůbec netýká. Opustil tě, takže mu do toho už ani v nejmenším nic není...“

„Ale co když na sebe někde narazíme? Je fotograf, chodí na všechny velké výstavy, takže jednou se naše cesty zkrátí musí.“

„Já bych ho na tvém místě prostě ignorovala. Nemám pro něj ani špetku respektu za to, co udělal svojí ženě i tobě. Ale ty moc dobře víš, co si o tom všem myslím. Je pěkně vykutálený. Mně bylo od začátku jasné, jaký je to lhář, a hodně těžce se mi přihlíželo tomu, jak mu ty jeho lži baštíš.“ To už Claire svírala ruce v pěst. „Zradil tě a vůbec, měl zůstat s Veronikou. Vodil vás za nos obě dvě.“

Selena přikývla. „Máš pravdu. Nejspíš jí zapřel, že jsme spolu byli. Navykládal jí, že jsem ho uháněla. To je šílené.“

„Bez něj ti bude líp. Když takhle podvádí, není pochyb, že to udělá znova a pak zase.“ Claire si odfrkla. Potom tón o něco zmírnila. „Tak, teď nám dojdou pro nějaké zobání a pustíme si nějaký skvělý seroš.“

„Žádné dojáky ani sladárny, prosím,“ žadonila Selena. „Nechci pak celou noc probulet.“

„Takže *Gangy z Birminghamu*,“ rozhodla Claire. „Anebo *Perníkového tátu*.“ Vyskočila z gauče a uháněla do kuchyně. Selena slyšela, jak pobíhá sem a tam a otvírá dvířka od skříněk.

Na chvíli zavřela oči.

V hlavě měla úplně prázdno. Pak si vzpomněla na miminko, na to dítě, které už nikdy nepotká. Byl by to chlapeček nebo holčička? Jestlipak by po ní zdědilo zrzavé vlasy a hnědé oči, nebo spíš Davidovy tmavé kudrliny a modré oči? To už se nikdy nedozví.

Zavibroval jí telefon a jako omráčená, aniž by se nad tím zamyslela, ho zvedla a přiložila si ho k uchu. „Haló?“

„Seleno, musíme si promluvit.“

„Veroniko?“ Selena ztuhla.

„Já jsem jenom hrozně zmatená.“ Zoufalost v jejím hlase se stupňovala. „Proč všechny ty intriky kvůli mému manželovi? Potřebuju vědět, co se stalo. Vůbec to nedává smysl. David mi řekl, že mu prý bylo trapné, jak jste mu pořád nadbíhala, a že mu vás bylo líto. Tak kdy to tedy začalo?“

Selena na moment úplně přestala dýchat. Nevěděla, co jí na to má odpovědět. O dítěti se jí zmínit nemůže a neexistuje nic, co by jí mohla říct, aby ji uklidnila. Takže bylo lepší jednoduše mlčet.

Veronika nervózně pokračovala dál. „Já jenom nechápu, kde jste na něj vzala číslo? David říkal, že vás v tom prý nijak nepodporoval. Tak mi teda vysvětlete, o co mezi vámi šlo a proč jste na něj tak dotírala. On mi řekl jen to, že jste mu nechtěla dát pokoj. Kdy jste se poznali?“

„Promiňte... nemůžu o tom mluvit...“ Selena zmáčkla tlačítko, hovor ukončila a telefon pak rychle odhodila na opěrkou gauče, jako by si o něj popálila prsty.

Claire se zpoza ní vynořila s miskou guacamole a nachos. „To ti volala ta jeho manželka? Slyšela jsem, že jsi jí říkala Veroniko...“

„Je hrozně rozrušená,“ vysvětlila Selena. „Chce po mně všechny podrobnosti, ale to jí přece nemůžu říct, ne? Vůbec neví, jak to celé bylo, což je děsné, protože kdybych jí to vysvětlila popravdě, tak by to třeba pochopila. Anebo by jí to taky mohlo zlomit srdce.“

„Chudák Veronika je taky obět.“ Claire se posadila. „Má za to, že ses od ní snažila odlákat chlapa, kterého miluje. Ty už ses Davida aspoň zbavila, ale ona mu pořád věří.“

„Co když mi zase zavolá? Nebo co když zase přijde do galerie a já tam zrovna budu?“

Claire pokrčila rameny. „Jestli si chce dát manželství zase do kupy, bude potřebovat prostor, ale vůbec nepochybuju, že je jenom otázka času, než jí David takovou prasárnu provede znova. Možná, že bys přece jenom na nějaký ten týden měla odjet k vašim... než se to přežene.“

Selena zabořila hlavu zpátky do pohodlí měkkých polštářů. „Chápu, že se cítí ublížená a nejistá, ale já teď potřebuju strávit nějaký čas o samotě. Tohle se mi teď fakt nehodí, rozhodně ne po těch posledních čtyřiaadvaceti hodinách.“

„Tak na ni teď nemysli. A ani na toho ubožáka Davida. Když ti zavolá, tak jí to nezvedej. O galerii se postarám já, a kdyby tam přišla, tak jí řeknu, že tam nejsi. Anebo bych jí taky klidně mohla vysvětlit, co je David za podvodníka.“ Claire se natáhla pro miskou s nachos a stiskla tlačítko na ovladači. „Teď se na pár hodin odreagujeme u Cilliana Murphyho. Já už jsem celý ten seriál viděla dvakrát. Bude se ti fakt líbit, rozhodně u toho úplně vypneš.“ Pohládila Selenu po ruce a televize se rozsvítila. „Já vím, že to máš těžké a jsem tu pro tebe, kdykoli. Ale jsi silná, dostaneš se z toho. Teď potřebuješ hlavně čas. Čas a prostor.“

Selena přikývla a snažila se soustředit na blikající obrazovku. Děj vůbec nevnímala, jen se jí jednotlivé obrazy míhaly před očima. Muž v kabátě s bekovkou na hlavě projížděl na koni dlážděnou ulicí, zřejmě se to odehrávalo někdy ve

dvacátých, třicátých letech, nejspíš někde ve střední Anglii. Selenu myslela s rukou na břicho na miminko a prohmatávala to prázdno, které jí zbylo uvnitř, jako by snad dokázala dlaní zahojit všechnu tu bolest. Myšlenky se jí zatoulaly k Davidovi, který byl teď někde nedaleko, s Veronikou. Představovala si, jak spolu sedí v nějaké restauraci, Veronika se ho s ustaraným výrazem vyptává, jak se se Selenou potkali, a David se na ni usmívá a něžně jí tiskne ruku, zatímco jí líbezným hlasem vykládá jednu lež za druhou. Veronika mu s nadějeplným pohledem visí na rtech a hltá mu každé slovo, protože mu tak moc chce věřit. Selenu velmi dobře ví, jak přesvědčivý umí být. Claire měla pravdu – David jim ublížil oběma. V tomhle melodramatu byl viníkem on a Selenu najednou přepadla náhlá a překvapivá vlna soucitu s Veronikou, která si jen snažila zachránit manželství.

Na obrazovce se hádali dva bratři. Muž s modrýma očima a odhodlaným výrazem kouřil cigaretu. Selenu si znovu vzpomněla na miminko. Představovala si holčičku, malý hřejivý uzlíček, drobounké pěstičky, chomáčky blondatých vlásků a k tomu ta sladounká vůně. Ztěžka polkla. Do očí se jí začínaly drát slzy. Na obrazovce se mezitím muž v bekovce vydal z města na venkov, stál teď uprostřed velkého pole ještě s dalšími muži. Všichni byli oblečení podobně, na hlavách měli bekovky, k tomu elegantní saka a s brokovnicí přehozenou přes rameno kamsi kráčeli mezi světlými trsy trávy. Ten vpředu měl v ústech cigaretu, na ruku kožené rukavice a na vestě řetízek od elegantních kapesních hodinek. Pak si Selenu všimla stromu v pozadí. Větve vzrostlého dubu se rozpínaly směrem k bledé obloze obtěžkané mračny. Najednou ji přepadla touha celý ten obraz zachytit – ne ty muže, ale tu mírumilovnost rozlehlých polí, ten dub a jeho sílu a také oblohu, která se rozpínala široko daleko. Úplně tu malbu viděla hotovou, všechny ty odstíny zlaté a světle zelené, okrově žluté i šedé se stříbrnými odlesky. A pak jí to došlo.

Potřebuje malovat na venkově, nechat se obklopit přírodou, čerpat z ní klid a mír.

Může z Manchesteru klidně na měsíc či dva odjet, možná dokonce i na dýl. Proč by ne? Galerie se bez ní obejde a ona se bude soustředit hlavně na to, aby se z toho dostala. Jak řekla Claire – potřebuje čas a prostor, a přesně v tom jí může pobyt na venkově pomoci. Namaluje spoustu obrazů, zažije, jaké to je být každý den v tichu a o samotě, zaměří se sama na sebe, dokončí hned několik uměleckých děl a v novém prostředí jistě vytvoří něco neotřelého. Navíc bude daleko od Manchesteru i od Davida a než bude připravená se vrátit, celá ta aférka bude dávnou minulostí. Začne znovu, ona i Claire – galerie bude slavit úspěch a ona se vrátí zpátky do města, mezi své přátele a do společnosti. A pak už zase převezme otěže.

Selena se natáhla po mobilu a zamyslela se. Vydá se někam hodně daleko od Manchesteru, do nějaké vesnice. Do Cornwallu a Devonu to byla přeci jen až moc velká dálka, a tak do internetového vyhledávače natukala slova *Somerset* a *chalupy k pronájmu*. Na obrazovce se ihned objevily stovky domů – drahých a extravagantních. Selena tedy dál přejížděla palcem po displeji a hledání upřesnila: *dvě ložnice, zahrada, vesnice, venkovské prostředí*. A to už se objevily jen tři domky. První z nich byla idylická chaloupka s doškovou střechou přímo uprostřed vesnice, nedaleko místní hospody. Druhé stavení mělo zářivě žlutou fasádu, bylo okouzující, na zahradě stála houpačka a trampolína, takže se evidentně hodilo spíš pro nějakou menší rodinu, a nájem byl docela vysoký. Poslední chalupu za dřevěnou brankou obklopovala zahrada se spoustou rostlin, keřů, k tomu i pár stromů, a mezi tím vším stála stará kamenná studna. Hliněný domek ze sedmnáctého století se vstupní teráskou měl zdi částečně nabílené vápnem a za ta léta se zřejmě několikrát modernizoval a přestavoval. Nechyběla klasická olejová kamna

Aga a nově zrekonstruovaná kuchyň. Selena zírala na částku, kterou chtěli za nájem, a nemohla uvěřit tomu, že by to byla cena za měsíc – takhle levné to určitě být nemůže, to bude nejspíš nějaká chyba.

Projížděla stránku s nabídkou a prohlížela si interiér – dvě ložnice, překrásný nábytek, nově vybudovaná kuchyň a vzadu zimní zahrada obložená dubovým dřevem, kde by se jí určitě nádherně malovalo. Na první pohled ji zaujal bíle vymalovaný obývací pokoj s obrovskými krbovými kamny, velkým oknem a gaučem, který vypadal úžasně pohodlně. Představovala si, jak tam v klidu sedí, obklopená tichem a svými malbami. Nejdřív ze všeho namaluje zahradu a zachytí, jak v březnu všechno pučí a v dubnu kvete.

Stiskla tlačítko na displeji. Chata Trnka, kterou vlastnila jakási Lesley Russelová, byla ihned k dispozici. Zkusí paní Russelové zavolat, za to nic nedá.

4

V neděli třiadvacátého března roku 1682 vstala Grace Cottenová za rozbřesku a jen v noční košili vyběhla na zahradu, aby nabrala vodu ze studny. V zahradě bylo naprosté ticho, ozývalo se jen ranní bzučení hmyzu, a když si obličej i ruce ošplouchla čerstvě nabranou vodou, ovanul ji studený vítr. V rychlosti si omyla i zbytek těla, vlasy si opláchla čistou vodou z vědra, hbitými prsty si promasírovala hlavu a osušila se silným lněným plátnem. Pak se pustila do praní oblečení. Do vědra nabrala další vodu a přelila ji do kádě, opatrně přidala směs dřevěného popela a trochu moči z nočníku a vydrhla si noční košili i šedé šaty, které měla včera na sobě. Obzvlášť pečlivě drhla zablácený lem. Nejdřív ho pořádně protřela mezi klouby, načež šaty naklepala dřevěným tloučkem. Ztěžklé šaty vytáhla z kádě, vyždímala z nich vodu a pověsila je na keře, aby doschly. Poté se dala do praní oblečení, ve kterém chodil otec do práce, a to byla vždycky pěkná dřina, protože měl po celodenní robotě šaty nasáklé potem a hlinou. Čerstvý vzduch jim ale prospěje a její záplatované šaty dobře schnou.

Grace se vrátila do Trnné chýše a hnětla si podrážděné ruce. Klouby měla rozbolavělé a popraskané. Vlasy měla pořád ještě mokré a tělo ji pod tenkou košílkou záblo, ale rychle spěchala do světnice, aby se ohřála. Foukla mezi uhlíky a postupně rozdmýchala oheň, do nějž přidala nejprve pár

větviček a pak i nějaké to polínko, naplnila zčernalý kotlík a zavěsila ho na háček umístěný nad ohništěm. Ukrojila kus chleba a položila ho na talíř, který měl otec přichystaný na stole, k tomu přidala plátek sýra a kus studeného skopového masa a pak mu ještě do korbele nalila čerstvé mléko ze džbáňku. Brzy vstane, opláchne se a posnídá trochu později než obvykle, tak jako každou neděli.

Grace přeběhla do své komůrky, kde hned vedle postele stála truhla s oblečením. Otevřela ji a vytáhla nedělní krémově bílé šaty z lněné látky, které si schovávala na slavnostní příležitosti. Oblékla si je, uhladila sukni, kolem krku si uvázala čistý šátek, upravila si vlhké vlasy a na ně si nasadila béžový čepce. Pak uháněla zpátky dolů do malé zadní komůrky, kde začala ze spíže vybírat vše, co potřebovala – semínkový koláč, který upekla bábě, opatrně vložila do košíku a přidala k němu hrnek ostružinové marmelády. Loni na podzim zavařila hned několik várek, neboť tehdy bylo teplo a hromady bobulí přečkaly až do půli října. Bába Bett byla na sladké, takže ji nějaká ta zavařenina k chlebu jediné potěší, zvláště když v ní bude hodně cukru. Pak košík ještě doplnila lahví nakládaných okurek.

Už už spížku opouštěla, když vtom jí padla do oka kniha v polici. Byla to matčina takřka netknutá kopie knihy *Anglická malženka* od Gervase Markhama, jež obsahovala spoustu receptů, medicín i rad. Grace ji uchopila do dlaní, otáčela s ní sem a tam a v prstech svírala nahnědlou obálku, které se kdysi dotýkala i její maminka. Poznávala jen pár písmen – ještě jako dítě se sice naučila podepsat, číst ale nedovedla. Popravdě řečeno, její matka nebyla v psaní ani čtení o mnoho vzdělanější. Tu knihu dostala darem, jako takový poklad, a přesně tak si ji také strážila, ale z obsahu toho nikdy příliš mnoho nevyluštila.

Grace knihu otevřela na první stránce a prsty něžně přejížděla po prvních pár slovech, ačkoli neměla nejmenší ponětí,

co znamenají. *Snad pomýšlíš si právě (ctěný čitateli), copak má mužský tento do činění s tím, co malženky jest práce, sám jest na hony vzdálen této robotě.*

Grace se usmála. Maminka kdysi podle jednoho receptu pekla výborný, velmi kořeněný perník. Zítra ho upeče, aby byl hotový na svátek Zvěstování a mohli si ho večer společně s otcem dát. Představila si, jak se bude tatínek tvářit, až se zakousne do sladkého koláče a ucítí štiplavou chuť teplého zázvoru. To mu připomene, jak kdysi celá jeho trojčlenná rodina sedávala pospolu u ohně. Tehdy byl doopravdy šťastný.

Grace seshora zaslechla šramot. Poslouchala, jak otec pomalými, leč těžkými kroky scházel po schodech, načež v neupravených šatech a se znavenou tváří vešel do světnice. Vřele se na něj usmála. „Dobrý den vinšuji, tatínku. Přichystala jsem vám tu hostinu – chléb se sýrem a skopovým a k tomu džbáněk mléka. Máte to na stole.“ S košíčkem v ruce si poskočila. „Já se teď vypravím za bábou Bett. Setkáme se v kostele.“

Když ji pozoroval, oči mu zářily. „Je z tebe půvabná slečna, Grace, a máš v sobě spoustu dobra. Tolik mi připomínáš Anne.“

„Ale vlasy mám po vás, tatínku, rudé jako jahody. To maminka měla lokny tmavé a ty se jí kudrnatily do prstýnků, zatímco mně se na vlasech ani jediná kudrlinka neudrží, i když si je na plátýnko natočím a spím tak celou noc.“

„Ale laskavá jsi po ní.“

Grace se samým štěstím začervenala a udělala malé pukrle. „Mám velkou radost, že vám ji připomínám a kouzlí vám to úsměv na rtech. Šaty na neděli máte čerstvě vyprané. O pátku jsem vám je dala nahoru. Tak se zanedlouho sejdem v kostele, to už budete slavnostně oděný.“

Will Cotter sebou žuchl do křesla a natáhl si své dlouhé nohy. „Lepší by bylo, kdybych tu mohl zůstat a odpočívat. Reverend Walters mne tím svým rozvleklým kázáním pěkně rozčiluje.“

„Otče!“ Grace se sice naoko tvářila překvapeně, ale v očích jí rošťácky zajiskřilo. „Víte, že nám hrozí peněžitý trest, když nepůjdeme do kostela, a to si nemůžeme dovolit. Sám jste to povídal – pokuta za to, že nedorazíme na mši, může být dokonce vyšší než výplata za celý rok. Takže hybaj.“ Mávla košíkem, až jí sukně zašustila. „Uvidíme se v kostele svatého Bartoloměje, tatíčku. A mějte se na pozoru, abyste nám z toho vysedávání u ohně nevynesl spaní, to byste pak prodřimal celé boží ráno a do kostela byste se opozdil.“

Grace to měla do vesnice necelý kilometr, cestou procházela kolem řady chalup s nízkými doškovými střechami a míjela i místní hostinec U Králova dubu, který před více než dvaceti lety přejmenovali na počest krále Karla II., když v roce 1660 znovu usedl na trůn.

To bába Grace vyprávěla, jak se král ukrýval v koruně dubu, protože jí zkrátka nic neuniklo a věděla, co se kde šustne, ať už ve vesnici nebo mimo ni.

Když Grace míjel mladý muž, nějaký Ned Shears, který s otcem pracoval na statku, smekl a zahuhlal: „Dobré ráno vinšuju, slečno Grace,“ na což mu s očima cudně sklopenýma k zemi tiše popřála dobrého dne.

Bába bydlela v malé hliněné chaloupce s doškovou střechou. Stála zrovna ve dveřích a cenila na Grace těch pár zubů, co jí ještě zbylo. Na hlavě měla bílý čepec, na sobě čistou zástěru a jak se k ní Grace blížila, nejprve jí zamávala a pak už jí běžela v ústrety, aby jí mohla na tvář vlepit hubičku. „Já tušila, že se za mnou přijdeš ještě před mší podívat.“ Hlas měla jemný, jako když šelestí listí. „Pojď dál.“

Zavedla ji dovnitř. V potemnělé světnici v přízemí plál v krbu oheň, nad ním visela na háčku zčernalá konvice a v rohu stál kolovrátek se stoličkou.

Bett Whiteová pohladila Grace láskyplně po paži, pak ji vzala za ruce, a když je otočila dlaněmi vzhůru, zamračila se. „Podívej na ty ruce, Gracie Cotterová. Celé rozpraskané a odřené. Že ty jsi zase prala šaty a řádně sis ty ruce nevysušila?“ Než Grace stačila odpovédět, už ji táhla ke krbu a usazovala ji na židli. „S tím se musí něco udělat. Až s nimi budu hotová, hebounké je budeš mít jak ten nejjemnější šátek. Tak, pověz mi, z čehopak děláme takovou dobrou ovesnou kaši na ručky?“

„Čtyři unce sádla, šest uncí medu, osm uncí ovesných vloček, tři žloutky a to všechno smíchat dohromady,“ odpověděla Grace svědomitě.

„Na moji ovesnou kaši nedá žádná žena z vesnice dopustit.“ Bett došla k polici v rohu a vrátila se s kotlíkem. „Že prý z ní mají kůži náramně hebkou a pružnou. Pomáhá i na kůži po porodu.“ Uchopila Graceiny dlaně do rukou a začala jí léčivou mast vtírat do pokožky. „Tak povídej, děvče moje, jakpak se máš? A co Will?“

Grace zavřela oči a užívala si, jak jí bába pravidelnými pohyby masírovala dlaně svými silnými prsty. „Otec se má dobře. A já také.“ Usmála se. „Vše je v nejlepším pořádku, díkybohu.“

„Tvůj otec je dobrák. Máš štěstí, že je na tebe tak hodný, dítě. Tolerantní otec, to se dneska jen tak nevidí, zvláště když jsi teď ženská na vdávání. Ale mám obavu, jestli ti přeci jen nedopřává svobody až příliš.“

„Večer chodívá spát brzy a mne nechává, abych si hleděla svých bylinek v zahradě. A já se o něj starám, jak nejlépe dovedu. Už je starý a ta jeho každodenní robota ho znavuje. Musím si ještě dnes najít čas, abych natrhala pár lístků kopřivy. Nadrtním je a smíchám s trochou kostivalu, to těm jeho bolavým kloubům pomůže. Dělán, co můžu, abych mu od těch jeho bolestí pomohla.“

„Tak teď nám zase já pomůžu od těch našich bolístek. Ohřála jsem trochu jablečného vína,“ pravila Bett vlídně,

zatímco z konve zavěšené nad ohněm plnila dvě cínové holby. „Sama už jsem dneska dva plecháčky vypila.“ Neušel jí Gracein káravý pohled. „Ale prosím tě, neměj mě za nějakou násosku. To já jen tak, na zahřátí.“

„A co že ho tedy tolik vypijete i v létě?“ utahovala si z ní Grace.

„To mě zase pěkně chladí,“ odsekla Bett rozpustile. „Pojď, Gracie, pojď se podívat. Trochu jsem se tu pustila do látání. Děláám z těch tvých lněných šatů oděv hodný mladé dámy.“ Odtáhla Grace za rukáv do rohu světnice a z ohromného koše na šití vyndala běžové šaty. Budou se ti krásně hodit na Prvního máje. Vyšiju ti na ně bílé kvítky, takové, jaké rostou na trnce, takže si je můžeš obléct na jarní slavnost. Bude z tebe překrásná Královna máje.“

Grace šaty pozvedla a zatočila se s nimi kolem dokola.

Bett nadšeně zatleskala. „Děvče, jednou z tebe bude nádherná nevěsta.“

Grace přešla ke krbu, uchopila plecháček hřejivého moku do dlaní a pomalu si usrkla. „To si nemyslím.“

Bett sevřela holbu v jedné ruce a druhou poplácala Grace po koleni. „A proč by ne?“ Nahnula se k ní. „Že už by ti padl do oka nějaký ten mládenec?“ Všimla si, jak Grace zčervenala. „Tak přeci mám pravdu. Pověz mi o něm, Gracie, páč já znám všecinky mládence ze vsi.“

Grace zavrtěla hlavou. „Já na vdavky nepomýšlím. Tatínek mě potřebuje doma. A mně to nevadí, ráda s ním zůstanu, abych se o něj mohla postarat.“

Bett povytáhla obočí. Na chvíli se ponořila hluboko do myšlenek a pečlivě studovala Gracein výraz, sklopené oči a sevřené rty. „Ále, jsi hodná holka, o tom není pochyb, jenže srdci neporučíš. Tvoje matka si brala tvého otce, když jí bylo tolik co tobě. Já byla provdaná už ve dvaceti a jsem vděčná za každický rok, který jsem se svým Johnem mohla strávit, dej mu pánbůh věčnou slávu. Děvčata v tvém věku už mívají

děčka... jéje, a kolik! Láska hýbe světem a usilovat o ni je přirozenost.“

Grace zavrtěla hlavou. „Po ničem takovém já netoužím...“

„A přeci toužíš.“ Bett si hltla z hrnku a v očích se jí zablesklo. „Však to na tobě dobře vidím. A ten mladík je tady ze vsi.“

„Víte, babičko, jeden pohledný mládenec by tu byl, jenomže jsme spolu sotva slůvko prohodili, až na nějaký ten zdvořilý pozdrav. Ví, kdo jsem a kde bydlím, ale nevybere si mne.“

„A proč by ne? Jsi pěkná, skromná a šikovná. Žádné tvrdé práce se nezalekneš.“

Grace špitla: „Je synem Josefa Harpera, toho statkáře, který otci dává výplatu, a vlastní tu chaloupku, v níž bydlíme. Pro takovou, jako jsem já, nikdy mít oči nebude.“ Dál seděla s pohledem zarytým do klína, v němž dlaněmi svírala plecháček.

„Tak ho tedy očaruju, aby se k tobě měl. Když smíchám kvítka barvínku s pórkem a žízalami, dokážu vyrobit lektvar lásky a to si piš, že zafunguje.“ Bett zajiskřila očka. „Jak jinak by si podle tebe John White vybral zrovinka mne, když si mohl odvést kteroukoli, na niž by si ukázal?“

Grace se napřímila a pohoršeně se ohradila: „Ale babičko, takový lektvar svedu i sama, když budu chtít.“

Bett se rozesmála. „To víš, že svedeš. Naučila jsem ho tvou matku a ona zase tebe.“

„Pokud ve mně Nathaniel Harper najde zalíbení, přála bych si, aby to tak měl sám od sebe, a ne proto, že jsem ho očarovala.“

„A to je moudré. Ale pro případ, že by potřeboval k Trnné chýši trochu popostrčit, aby se ti tam mohl po večerech dvořit, radši bych přeci jen vyrobila něco, co bych mu mohla nechat ve dveřích nebo mu to třeba v kostele podstrčit do dlaně, to jen aby se té jeho vášni trochu pomohlo.“

„Babičko...“ Grace zpozorovala tu neplech, která se Bett zračila v očích.